

Sygn. akt VI Ca 707/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VI Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący-Sędzia SO Agnieszka Polak

Sędziowie SO Hanna Morejska (spr.)

SO Janina Ignasiak

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Cieślak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 października 2016r.

sprawy z wniosku A. N.

z udziałem J. N.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

na skutek apelacji uczestnika J. N.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 30 czerwca 2016r.

sygn. akt I Ns 440/16

postanawia:

- 1. oddalić apelację;**
- 2. zasądzić od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180 złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

VI Ca 707/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 czerwca 2016 roku Sad Rejonowy w Myszkowie w sprawie z wniosku A. N. z udziałem J. N. o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania postanowił zobowiązać uczestnika postępowania J. N. do opuszczenia lokalu mieszkalnego znajdującego się w domu w K. przy ulicy (...) i zasądza od uczestnika J. N. na rzecz wnioskodawczyni A. N. kwotę 40,00 zł (czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył w sprawie co następuje;

Wnioskodawczyni A. N. zamieszkuje wraz z uczestnikiem postępowania J. N. oraz ich dziećmi: P. i M. w lokalu mieszkalnym położonym w K., przy ul. (...). Strony są małżeństwem od 1994, od kilku lat J. N. zaczął coraz częściej nadużywać alkoholu. Będąc w stanie upojenia alkoholowego wszczynał awantury podczas których trząsał meblami, szarpał i popychał wnioskodawczynię oraz ubliżał jej słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Pod wpływem alkoholu J. N. staje się agresywny, a jego zachowanie jest nieobliczalne. Stosuje wobec żony przemoc fizyczną i

psychiczną. Używa wobec niej słów obelżywych, dochodziło do licznych interwencji policji. Do awantur dochodzi także niezależnie od tego, czy uczestnik jest trzeźwy, czy nie. Świadcami awantur są dzieci. Starsza córka jest bardzo przybita, ma problemy w szkole. Jest pod opieką psychologa. Wymaga wsparcia, którego nie ma ze strony ojca. Uczestnik krytykuje ją i wyzywa. Również młodsza córka ma problemy psychiczne. Nie może w nocy spać, ma wrzód żołądka. Żyje w ciągłym strachu. A. N. również korzysta z pomocy psychologa. Jest objęta programem „mogę więcej”. J. N. był trzykrotnie karany za przestępstwo znęcania się. Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2015 r. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z treścią art. 1 la ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2005 roku, nr 180, poz. 1493 z późn. Zm.), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Nie ulega zatem wątpliwości, iż uczestnik postępowania dopuszcza się przemocy w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Potwierdzeniem tego faktu są trzy wyroki karne. J. N. został skazany za przestępstwo określone w art. 207§1 k. k Dlatego w ocenie Sądu wskazane wyżej postępowanie J. N. powoduje że jego wspólne zamieszkiwanie jest dla wnioskodawczyni i jej córek szczególnie uciążliwym. Swoim zachowaniem uczestnik postępowania naruszył prawo wnioskodawczyni i jej córek do swobodnego i spokojnego pobytu w mieszkaniu. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd zobowiązał uczestnika postępowania do opuszczenia lokalu mieszkalnego znajdującego się w K., przy ulicy (...).

Apelację od postanowienia złożył uczestnik zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że uczestnika postępowania zobowiązano do opuszczenia lokalu mieszkalnego znajdującego się w domu w K. przy ul (...), podczas, gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dał do tego podstaw, gdyż uczestnik postępowania nie stosował wobec wnioskodawczyni przemocy. Rażą przepisów prawa materialnego, a to art. 1 la ustawy z dnia 29 lipca 2005r. O przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2005 roku nr 180, poz. 1493 poprzez błędną jego interpretację i przy tym brak wezwania do udziału w sprawie J. B. współwłaścicielki domu położonego w K. przy ul. (...)) przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a to art. 233 k.p.c. poprzez oparcie orzeczenia w całości na zeznaniach wnioskodawczyni; Dlatego wnosiło zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku ewentualne uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu

Apelacja nie jest zasadna z przyczyn następujących.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za swoje. Podziela także zaprezentowaną przez ten Sąd ocenę prawną zgłoszonych roszczeń.

Niezasadne okazały się w całości zarzuty natury procesowej. W pierwszej kolejności wskazać należy, że chybiony jest zarzut naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233 k.p.c. polegający na dokonaniu przez tenże sąd oceny dowodów z przekroczeniem zasady swobodnej ich oceny, a w szczególności oparcie orzeczenia na zeznaniach wnioskodawczyni. Zdaniem Sądu Okręgowego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego została dokonana bez przekroczenia granic wyznaczonych treścią art. 233 § 1 k.p.c., co znalazło swój wyraz w należyтым uzasadnieniu wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.). Zaznaczyć należy, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. byłby skuteczny wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, Lex nr 172176). Ocena mocy i wiarygodności dowodów, przeprowadzona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby uczestnik wykazał, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności itp.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dysponował określonym materiałem dowodowym zaoferowanym przez strony, który następnie poddał ocenie, wynik której dał mu podstawy do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Ocena ta jest wszechstronna, bezstronna i zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji wbrew zarzutom apelacji oparł się przede wszystkim na dokumentach zawartych w aktach spraw karnych, kolejnych wyrokach skazujących uczestnika za przestępstwo a art. 207 kk.

Z wyroków tych wynika że uczestnik od listopada 2010r. do 04 maja 2011 r. w miejscowości K. woj. (...) ulica (...) w miejscu zamieszkania znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną A. N. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wielokrotnie wszczywał awantury, podczas jednej z nich uderzył żonę ręką w głowę, ubliżał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. tj.o czyn zart. 207§1 kk (wyrok w sprawie IIK (...) k. 20) Następnie o d 1 czerwca 2011r. do 31 października 2011 r. w K. w miejscu zamieszkania znęcał się nad swoją żoną A. N. w ten sposób, iż będąc pod wpływem alkoholu wielokrotnie wszczywał w domu awantury podczas których trząsał meblami, szarpał i popychał pokrzywdzoną oraz ubliżał jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, tj. o czyn z art. 207§1kk (wyrok w sprawie IIK (...) k. 18) Następnie w okresie od 01 września 2014 r. do dnia 23 grudnia 2014 r. w K. woj. (...) w miejscu zamieszkania przy ul. (...) znęcał się psychicznie nad swoją żoną A. N., gdzie będąc w stanie pod działaniem alkoholu wszczywał awantury, ubliżał słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, utrudniał korzystanie z samochodu. Wyłączał prąd w budynku i utrudniał korzystanie z mieszkania, oraz znęcał się fizycznie w ten sposób, że szarpał za rękę przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w przeciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo którą odbywał w okresie od 08 października 2012 r. do 08 października 2013 r. będąc skazany za czyn z art. 207§1 kk przez Sąd Rejonowy w Myszkowie sygn.. akt IIK (...). Tj. o czyn z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 64§1 kk . (wyrok w sprawie IIK (...)) Nadto jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego w Myszkowie w sprawie IIK (...) nie wyraził zgody na nałożenie na niego obowiązku poddania się terapii uzależnień lub psychoterapii nawet w sytuacji gdy sąd rozważał zarządzenie wykonania kary wobec niego. Z powyższego wynika że Sad słusznie dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni odnośnie zachowania uczestnika. Zwłaszcza że cytowanych wyżej wyroków wynika że postępowanie uczestnika ulega eskalacji i jest on całkowicie niepoprawny i nie podlega w istocie resocjalizacji. W zasadzie przerwa w znęcaniu miała miejsce tylko gdy odbywał karę pozbawienia wolności . Odnośnie naruszenia prawa materialnego w szczególności nie wezwania do udziału w sprawie współwłaścicielki nieruchomości należy stwierdzić że Sąd w pełni przychyła się do utrwalonego w piśmiennictwie poglądu że z punktu widzenia nałożenia obowiązku przewidzianego w art. 11a u.p.p.r. nie ma znaczenia, kto i jaki posiada tytuł prawny do zajmowania mieszkania. Przepis nie wyklucza zobowiązania do opuszczenia mieszkania osoby, która posiada wyłącznie taki tytuł, gdyż w wyniku orzeczenia sądowego tytułu prawnego do zajmowania mieszkania osoba ta nie traci. tytułu własności

Następuje czasowe (ale bez wskazania czasu trwania) ograniczenie prawa do korzystania z mieszkania. Orzeczenie sądowe może być zmienione lub uchylone w razie zmiany okoliczności (tak. A. K. – Lex 2015)

Tym bardziej orzeczenia o to nie wpływa w jakikolwiek sposób na prawo własności innych współwłaścicieli, zatem brak jest podstaw do wzywania ich do udziału w sprawie .Zatem w sprawie o nakazanie z mocy Art. 11a. ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. 2005.nr. 180 .poz. 1493 ze zm.) członkowi rodziny wspólnie zajmującej mieszkanie, który swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, opuszczenia mieszkania brak jest podstaw prawnych do wzywania do udziału w sprawie współwłaścicieli nieruchomości, gdyż sprawa nie dotyczy tytułu własności i nie wpływa na ich prawa w jakikolwiek sposób.

Dlatego z mocy art. 385 apelację oddalono a kosztami postępowania obciążono uczestnika z mocy art. 520par.2 kpc.